

FEKETE FÉNY

ODAÁT

ZÁGONI BALÁZS

MÓRA

FEKETE FÉNY
ODAÁT
ZÁGONI BALÁZS

MÓRA KÖNYVKIADÓ

ELSŐ RÉSZ

Borítóterv: Papp Beatrix

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása,
egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését –
szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Zágoni Balázs, 2019
© Móra Könyvkiadó, 2019

1.

Kézzel írott levél

Amikor Rod belépett az ajtón, először oktatásügyi ellenőrnek néztem. A kollégám mondta, hogy nemcsak a programon keresztül ellenőriznek, hanem néha személyesen is eljönnek, és egyszer egész biztosan beállít majd hozzám is valaki. Megállt a bejáratnál, épp a két hologram között, és egyenesen rám szegezte a tekintetét, miközben én egy kisdíákkal foglalkoztam, akinek újra kellett terveznünk a profilját, mert az addigit már sem ő, sem a szülei nem tudták a hitelkeretükből fizetni. Próbáltam barátságos lenni a gyerkőchöz, mert amúgy is maga alatt volt, de a fejemben az járt, hogy na kész, ez egész biztosan egy ellenőr, és pont hozzám jön, pont ma, amikor túlórázom, és a napi jelentésem sincs meg. Hát ilyen az én szerencsém: biztosan rengeteg hibát fog találni.

Amikor végül odajött, és leült az asztalomhoz, arra gondoltam, lehet, hogy mégsem ellenőr, mert azok többnyire inkognitóban jönnek, őt pedig egyből kiszúrtam. Ha ellenőr

volna, legalább egy gyereket hozhatott volna magával, alibinek... Sokkal valószínűbb, hogy egy apuka, aki kiakadt, hogy a gyereke miket pakolt a profiljába, és most reklamálni akar, de ez se lesz könnyebb menet. Amióta a tizenkét évesnél idősebb gyerekeknek egyáltalán nem kell szülői beleegyezés, sok ilyen esetem van, és ezeket nagyon nem szeretem.

De aztán amikor a szemembe nézett, és hosszú másodpercekig egy szót sem szólt, minden elméletem összedőlt. Soha nem láttam még ilyen átható tekintetet. Olyan volt, mintha régóta ismerne.

– Nem ilyenek gondoltalak – szólalt meg végül. – Azt hittem, amolyan jó tanuló vagy, stréber típus. Most meg azt gondolom, hogy inkább lázadó. Az vagy? – Megint hallgatott egy darabig. – Meg kell hagyni, Viknek jó ízlése van.

Még mindig nem jutottam szóhoz.

– Jaj, bocsáss meg: Rod vagyok, Vik barátja. Pontosabban a mamájának a barátja. Van pár hírem a számodra Vikről.

Éreztem, hogy az erő kimegy a lábamból. Csak annyit tudtam kinyögni, hogy mindjárt lejár a munkaidőm.

– Remek. Akkor beülhetünk a szemközti teázóba.

Nem tudom, hogy mondhattam ilyen gyorsan igent egy vadidegen férfinak, mindenesetre miután kiment, és elkezdtem lezárni a megnyitott profilszimulációkat, elillant a kezdeti bizalmam iránta. Tudtam, hogy ügynök, hogy te eltitkoltál előle dolgokat, de mindennél jobban meg akartam tudni, igaz-e a sejtésem, hogy most börtönben ülsz.

– Ígérem, mindjárt elmondok mindent. De engedd meg, hogy előbb én kérdezzek valamit – szólalt meg, miután rendelt két teát, nekem egy rooibost, magának egy feketét. Zöld melegítő volt rajta, fölötte meg szürke zakó, ami nem túl szerencsés kombináció. Borostás volt az álla, de amúgy a haja, arca és a körme is ápolt, rendezett. Nem tűnt különösebben kisportoltnak, de zömök volt, és erősnek gondoltam.

– Mennyire fontos neked Vik?

Öt perc alatt sikerült másodszor is teljesen zavarba hoznia. Hogy lehet ilyet kérdezni? Hebegtem, kerestem a szavakat, és éreztem, hogy elpirulok.

– Hát, nem tudom... fontos – böktem ki végül.

– Rendben, igazad van. Nem teszek fel több kínos kérdést. De ezt muszáj volt, hogy tudjam, elmondhatom-e neked a továbbiakat. Meddig ismered a történetet?

Oké, harmadszor is sikerült zavarba hoznia, mert fogalmam sem volt, mennyit mondhatok el neki. Feltételeztem, hogy sokat tud. De mennyire sokat?

– Hát kirándultunk az erdőben...

– Csak onnan mondd, hogy a drónok felszedtek titeket. Az nem lepett meg, hogy Vik Bokit próbálta védeni, és nem téged?

Negyedszer is sikerült neki. De igen, meglepett, és sokáig haragudtam is rád emiatt. Úgy éreztem, és néha még most is úgy érzem, hogy a kritikus pillanatban elárultál. Fontosabb

volt a régi haver, a fajtádbéli, mint én, a városi csaj, aki egyébként a barátnőd. Vagy már nem vagyok az?

Azt tudtam, hogy ti sokkal inkább összetartoztok, és azzal próbáltalak mentetetni, hogy reflexből cselekedtél így, hiszen tényleg együtt nőttetek fel, és együtt éltétek át Galy megölését is. De ettől még fáj...

Engem behoztak a városi rendőrségre, és kiskorú lévén csak két napot tartottak bent, aztán kiengedtek. De erről most inkább nem írok.

Így utólag arra is gondoltam, lehet, hogy épp védeni akartál, tudtad, hogy én enyhébb büntetést kapok, és azt akartad, hogy engem külön vigyenek el. Talán. Végképp nem tudtam, hogy mit mondjak Rodnak, végül mégis bólintottam.

– De, meglepett...

– Ajla! – hajolt közelebb, és halkabbra fogta a hangját.
– Két hírem van: az egyik sajnos rossz, a másik talán nem annyira. A rosszal kezdem. Vik nagyon súlyos büntetést kapott. Megpróbáltam segíteni neki, hogy enyhítsenek rajta, vagy akár feltételesen szabadlábra helyezték, de nem volt túl együttműködő. Ez a rossz hír. A másik, ami talán jó, talán nem, az, hogy megszökött. Nem jó, mert ezzel a városi rendőrség szemében szökésben lévő veszélyes bűnözőnek számít. Jó, mert így talán nem tölti börtönben a legszebb éveit, és ha elég ügyes és találgéony, márpedig én annak ismertem meg, akkor minden bizonnyal megtalálja a módját, hogy új életet kezdjen.

Itt szünetet tartott. Mit ért azon, hogy új életet? Valahol máshol? Nélkülem? Vik biztosan tudja, hogy én nem hagyhatom el a város külső övezetét, addig legalábbis biztosan nem, amíg a családuknak ki nem fizeti a tartozását. Az enyémet és a szüleimét. Vagyis nem hagyhatom el körülbelül soha. Rod folytatta.

– Arra már sajnos semmi esélye, hogy itt éljen a Városban. Ha még egyszer beteszi a lábát, akár életfogytiglant is kaphat. Ha ellenáll, vagy menekülés közben kapják el, akkor... akár ki is olthatják az életét. De szerintem téged meg fog keresni. Amikor utoljára beszéltem vele, akkor az derült ki a számomra, hogy fontos vagy neki. Nem lepődnek meg, ha újra felbukkana az életedben. Mielőtt végleg eltűnik.

Végleg! Mi az, hogy végleg?! És mi az, hogy ki is olthatják az életed? Milyen szépen fogalmaz, és közben milyen kegyetlen, amit mond! Forgott velem a világ, de Rod folytatta.

– Két dolog miatt viszont jó lenne, ha visszatérne. Az anyukája, vagyis a barátnőm rettentően aggódik érte. És úgy látom, rá fog menni az egészsége, ha nem láthatja viszont a fiát. Ezt Vik is sejthetné, de ő nem látja naponta az anyját, nem tudja, mennyire szenved. Én viszont látom, ahogy el-emésztí a félelem és a bizonytalanság. Az egyetlen fiáról van szó. Ti még nem találkoztatok vele, ugye?

Bólintottam, hogy ugye.

– Más: Boki. Boki is szökni próbált, de szökés közben meglőtték. Három találat is érte. Azóta kómában van. Vik

az alapján, amilyen állapotban utoljára látta, könnyen azt leheti, hogy meghalt, ez tűnik számára a legvalószínűbbnek. De a legjobb barátja él, igaz, beszélni nem lehet vele. Ha Vik még egyszer látni szeretné, van rá esély. Ki tudja? A kóma olyan furcsa dolog... Az is lehet, hogy a jelenléte segítene, és Boki magához térne. Nem tudom. Az is lehet, hogy Vik már nem láthatja sokáig életben. Arra gondoltam, hogy adok egy egyszerű kis butatelefont. Direkt nem szemüveget, hogy ne gyanakodjon. Nincs regisztrálva a Városnál, és kizárólag azt a két személyt lehet hívni vele, akit előre beprogramoztak. Vik mamáját és engem. Meg fogom tudni mondani neki, hogy hol fekszik Boki. Neked most is megmondanám, de nem sokat érnétek vele. Amióta készültség van, a börtönkórházat háromszor költöztették más helyre. Én nem tudom őt bejuttatni, már így is messze túlléptem a hatáskörömet, és sokat kockáztatok. Azt viszont meg tudnám mondani, hogy Boki hol lesz éppen akkor, és ha tudok, ezenfelül is segítek. A többi rajta múlik. De mint említettem, az utolsó beszélgetésünk nem sikerült valami jól, ezért ha tőlem kapná ezt a telefont, valószínűleg nem merné használni. Azt hiszem, most nem bízok bennem eléggé. A kérdésem az: ha megkeres, te átadnád neki?

Gépiesen bólintottam, és közben próbáltam újrendezni a világomat a hírek alapján.

– Megteszed ezt minden ellenszolgáltatás nélkül?

Nem értettem, miért kérdi. Persze hogy meg. Te szökés-

ben, Boki kómában, jól nézünk ki! Mégis milyen ellenszolgáltatást kéne kérnem?! Rod láthatta rajtam a döbbenetet.

– Te nem tudsz üzletet kötni. Várj, segítek. Vik említette neked, hogy kinek dolgozom?

Bizonytalanul intettem, hogy nem, de erre lefegyverző „na ne már” arckifejezéssel nézett rám, amitől megint elpirultam.

– Kedves Ajla, nemcsak üzletet kötni nem tudsz, de azt kell mondjam, hazudni sem.

Az az igazság, hogy nyáron, a *Zárórán*ban alig mondtál nekem valamit. De aztán hajnalban, az erdőben, amíg téged vártunk, Boki rendesen kipakolt. Nagyon durva, hogy ez a pasi felfogadta, hogy kémkedjen utánad. Persze lehet, egy titkos ügynök épp ettől titkos ügynök.

– Figyelj, üzletet ajánlok neked.

Na nee. Most én következem, mi? Úgy látszik, valamit leolvasott az arcomról, mert felnevetett, majd megint sutto-góra fogta.

– Nyugi, nem kell hordanod órát, vagy ilyesmi. Ha esetleg ettől féltél volna.

Vártam, hogy folytassa, de elhallgatott, felállt és intett, hogy menjünk. Én is felálltam, még gyorsan kihörpintettem a teámat, felemeltem a táskámat, de aztán elbizonytalanodtam. Ő közben az ajtóban várakozott, és elmosolyodott. Ekkor már nem is tudtam, miért ijedtem meg ettől a pasitól. Ez a szakmája, oké, de azért rendes embernek látszik.

Kiléptünk az épületből, és elindultunk a forgalmas késő délutáni utcán.

– Jobb itt kint. A falnak is füle van... Ajla, olyasmit akarok kérni, ami igazából nekem fontos. Nagyon szeretném, ha Nana, Vik mamája találkozhatna a fiával. Ott és akkor, amikor Vik akarja. Mondanám, hogy én ott se leszek, de mivel Vik minden bizonnyal valahol a Város külső peremén kívül akar majd találkozni vele, azt hiszem, szükség lesz rám, nekem kell odavinnem Nanát. És Ajla, ha te addig nem találkoznál vele, akkor téged is elviszlek, ha akarod.

– De én nem léphetem át a külső perem határvonalát!

– Éppen ezért akarok üzletet javasolni. Az adósság az oka, nem?

Bólintottam.

– A szüleid adtak be kérvényt az adósság felfüggesztésére vagy elengedésére vonatkozólag?

– Persze, minden évben beadnak.

– És?

– Semmi. Egyszer sem fogadták el.

– Mikor adtátok be utoljára?

– Nem tudom pontosan, anyám intézi. Talán valamikor az év elején.

– Mit szólnál ahhoz, ha a Város felfüggesztené a tartozásokat?

Egy darabig szóhoz sem jutottam. Néztem, amint egy fiatal anyuka ikerbabakocsit tol velünk szemben a járdán. Az

egyik fiúcska a kocsiban hadonászott, és képen vágta az iker-testvérét, mire a másik felnevetett.

Egyáltalán lehetséges ez: felfüggeszteni valaki tartozását? Rod folytatta.

– Ha megígéred, hogy segítesz, akkor megpróbálom elintézni, hogy legalább egy évre felfüggeszessék nektek. És mivel fél órája láttuk egymást először, nem várom el, hogy megbízzál bennem. Addig nem kell, amíg nem győződted meg arról, hogy én már megtettem, amit ígértem. Egyébként ez nekem sem olyan könnyű. Nem volna szabad ilyet csinálnom, ezért szükségünk van egy fedőakcióra. Arra gondoltam, hogy készíthetnénk egy rövid videót. Csak annyinak kéne rajta lennie, hogy sajnálsz, ami történt, és találkozni akarsz vele. És hogy szereted.

– Mit sajnálsz?

– Hát nem sajnálsz, hogy börtönbe került, meg hogy meglőtték Bokit?

– De... És találkozni akarok vele...

Próbáltam felfogni, mit jelentene a családomnak, ha ismét szabadon mozoghatnánk. Egy év alatt rengeteg mindent tehetnénk: utazhatnánk, talán láthatnám a várost, ahonnan gyerekkoromban el kellett menekülnünk, apáék dolgozhatnának valahol máshol, ki tudja, lehet, hogy nem is ér olyan messzire a Város keze. És láthatnálak végre téged! Csak ez az egész olyan furá.

– És mi lesz a videó sorsa?

– Megpróbálom a Hálózaton keresztül eljuttatni hozzá. Van egy tervem.

Egy darabig némán lépkedtünk egymás mellett, aztán finoman megragadta a vállamat, és annyit mondott:

– Gondold meg!

– Mikor készítenénk azt a videót? – kérdeztem volna, de akkorra már eltűnt a tömegben.

Baktattam hazafelé, és próbáltam összeszedni a gondolataimat. Most, hogy már nem volt mellettem Rod, egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy el kell fogadni az ajánlatát. Titeket is átvert. De... vajon látlak még valaha, ha nem fogadom el? Te nem jöhetsz be, én nem mehetek ki: patthelyzet. És ennek a pasinak tényleg fontos, hogy találkozz anyukáddal! És, gondolom, neked is az.

Így tépelődtem hazáig. Az egyetlen, amire jutottam, az volt, hogy elmondom anyámnak, mert vele a nehéz dolgokat is mindig meg lehet beszélni.

Mikor beléptem, már meg volt terítve vacsorához. Az asztalon virág, bor, a sütő felől igencsak jó illatok. Fejben végigpörgetem a családi naptárat, de semmi nem ugrik be, apáék évfordulója is csak jövő hónapban lesz. Mondjuk, olyan már volt, hogy Apa eltévesztette a hónapot, és egygel hamarabb köszöntötte fel Anyát a születésnapján, de itt most úgy tűnik, hogy teljes az összhang. És pizsokmód örülnek valaminek. Éppen apám érvel nagy hanggal.

– Nem megmondtam? Már az első perctől ezt kellett vol-

na beírni! Hogy a gyerekeknek nem kellene dolgozniuk abban az egy évben, felvehetnének komolyabb kurzusokat, így magasabb értékű munkát végezhetnének a Város számára, és ebből kifolyólag gyorsabban tudnánk törleszteni. Ezeket kizárólag a pénz érdekli!

Nagyon riadtan nézhettem, mert apám rám pillantott, és felállt.

– Nem halt meg senki, drágám! Sőt, anyád idén végre beírta a kérvénybe azt, amit én már évek óta hajtogatok, és láss csodát, felfüggesztették a kölcsönünket egy évre!

– Mikor történt? – kérdeztem azonnal.

– Ma.

– De ma mikor?

Apám megvonta a vállát. Anya szólt ki a konyhából.

– Úgy két órája jöhetett az üzenet a házi képernyőre meg az én szemüvegemre. Nem mindegy? Úgyis mindig apádnak van igaza, nem?

Nem mondtam meg nekik, hogy nem. Várjunk csak: tehát körülbelül abban a pillanatban, amikor Rod belépett a showroomba. Véletlen egybeesés, és akkor nem is tartozom neki semmivel? Attól félek, nem így van: már előbb elintézte, mint hogy hozzám jött volna. Annyira biztos volt az igenemben, hogy meg sem várta a válaszomat!

– Na, nem is örülsz? – faggatott anyám. – Apáddal arról beszéltünk, hogy a hétvégén elmennénk a húgomékhöz délre, na, tudod, hova.

Anya már legalább két éve nem mondja ki Szegény Szomszéd nevét, mert az a rögeszméje, hogy úgymint minden beszélgetésünket lehallgatja a Város, és minél kevesebbszer ejtjük ki a szánkon a Szegény Szomszéd nevet, annál jobb nekünk. Pedig nagynénémék nem is Szegény Szomszédban laknak, hanem a város mellett egy faluban. És amióta az eszemet tudom, csak ők jöttek hozzánk, de az utóbbi években már ők sem, azt mondták, egyre nehezebben ad vízumot a mi városunk. Mi még sohasem voltunk náluk.

Próbáltam lelkesnek tünni, de nem nagyon ment. Az öcsém vidáman fütyörészett, a kishúgom körbeugrálta az asztalt, én meg csak álltam ott, mint akinek azt mondják, hogy férjhez adták a tudta nélkül, de nyugodjon meg, mert kiváló parti lesz!

Úgyhogy vacsora után úgy döntöttem, kedves Vik, hogy megírom neked ezt az egészszet.

Nagyon hiányzol. Ha ezt megkapod, akkor tudni fogod, hogy Rod mit akar tőlem, és azt is, hogy lehet, kapsz majd egy videóüzenetet. Még nem tudom, milyen, mert Rod keze is benne lesz a dologban. És azt is tudod, hogy hétvégén megyünk délre, péntek délután indulunk, szerintem vasárnap jövünk vissza. A levél alján ott a cím, ahol leszünk. Hátha megkapod a levelem, és csodával határos módon eljutsz oda, és láthatlak! Akár titokban, éjszaka, bár szerintem nyugodtan jöhetsz nappal is, az enyéim nem haragszanak rád, na jó, Apa lehet, hogy neheztel egy kicsit, de nem fogja kimutatni.

Anya pedig, nem fogod elhinni, de gyakran emleget. Jó értelemben!

Már elmúlt éjfél. Holnap csak délután vannak óráim, és nem dolgozom. Így ahelyett, hogy egy nagyot aludnék, fogok majd egy önjáró taxit, és kimegyek a volt kolóniátokba. (Képzeld, amióta nincsenek kolóniák, már a Városon kívülre is mennek az automata kocsik, egészen a külső peremig! Hát nem érdekes?) Ott fogom elrejtetni a levelet a rézcső felső részében, ahol Apád levelét is találtuk, mert ez az egyetlen rejtékhely, amit mind a ketten ismerünk. És oda talán eljuthatsz anélkül, hogy a Város elkapjon. Nagyon remélem, hogy megkapod a levelem, és hogy te kapod meg, nem más. Még időben. Ha nem tudsz eljönni délre, valahogy akkor is adj hírt magadról. Gondolom, nincs miről hívnod, vagy nem is mersz telefonálni, hiszen azonnal megtalálnának.

Nagyon hiányzol, írtam már?

Szeretettel:

Ajla

2. Csolnakos

Alkonyatig dús, lombos fűzfák alatt evezünk, és nem volt szükség külön óvintézkedésre. De innentől kezdve a folyó kiszélesedik, a fűzek már nem takarnak, és Apa azt mondta, álljunk meg, amíg teljesen be nem sötétedik.

Tegnap reggel óta evezünk lefelé a folyón, és ahhoz képest, hogy három napja még nem is sejtettem: kenuzni fogok, egészen belejöttem. Igaz, nehezebb egy helyben állni a vízben, mint lefelé evezni. Egy nagy fűzfa alsó ágába kapaszkodom, amíg Apa egy kötéllel piszmog, és a kenut próbálja a fatörzshöz kötni. Öreg Bokiék is mellettünk akartak megállni, de a Sántha ikerk hátulról beléjük jöttek. Szerintem viccnek szánták, az utolsó pillanatban azonban nem tudták őket kikerülni, összeütköztek, és mind a két kenu lejjebb sodródott. Boki mama egyáltalán nem találta viccesnek, jó hangosan elküldte őket az édesanyjukba. Most mind a két kenu teljes erőbedobással evez visszafelé, hogy minél hamarabb a fák ta-

karásába kerüljenek. Amúgy csendes körülöttünk minden, reggel óta csak egyszer hallottunk városi drónt áthúzni a fejünk fölött. Öreg Bokinál van a térkép, és szerintem már beléptünk, pontosabban becsorogtunk Szegény Szomszéd külső peremvidékére. A Várostól immár nyugtunk lehet. Persze Szegény Szomszéd rendőreivel sem akarunk túl közeli kapcsolatba kerülni. Az egyedüli azonosítók, amiket egy ellenőrzésnél fel tudnánk mutatni, a rég lejárt városi kártyáink, azokkal meg biztosan nem aratnánk nagy sikert. A legjobb esetben is hontalan csempészeknek vagy kalandoroknak vélnének. Mindkettőért lecsukhatnak. Szóval igyekszünk észrevétlenek maradni.

Öreg Boki és a felesége, valamint az ikerk lihegve küszködik vissza magukat az utolsó fűz lombjai alá. Felénk dobják az orrkötélüket, elkapjuk, és behúzzuk őket.

Mindenki elhelyezkedik a lombok alatt, csendben várunk és pihenünk. Csak az egymáshoz koccanó kenek döngése hallatszik olykor.

Eredetileg gyalogolni akartunk, de az első húsz kilométer nagyon nehéz és életveszélyes lett volna. Apáék barlangján túl megritkul az erdő, és a drónok elől se éjjel, se nappal nem rejt el semmi. Ekkor kezdte mondogatni Arnod, az egyik iker, aki beszélni is alig tud, hogy Csolnakos, Csolnakos. Senki sem figyelt rá, míg egyszer Apa meg nem torpant, és

rá nem kérdezett, miért hajtogatja ezt. Kiderült, hogy a hajnali gombászások során, amikor a drónok váltását kihasználva egy kicsit messzebb lehet merészkedni, Arnod többször is látta őt a folyóparton.

Csolnakos valaha hivatásos csapatépítő volt, és városi megrendelőket vitt kenutúrákra itt a folyón, csak feljebb, a Városhoz közelebb. Kényes kis macákat és csávókat, akik két nap után elmondhatták, hogy váá de tuti kemény volt, ahogy kenuztunk lefelé az örvények között! Gondolom, az evező, az lehetett kemény: jól feltörhette a tenyerüket. Nekem is feltörte tegnap, de ma bekötöttem, és rájöttem, hogyan fogjam úgy, hogy a legkevésbé fájjon. Apa szerint holnap már alig fogom érezni. Csak a derekam fáj borzasztóan. Szóval, mikor megépült a fal, Csolnakos is lelépett a Városból, neki viszont több esze volt, mint nekünk. Egyből jó messzire ment, de azért a külső peremen belül maradt, így a Város nem piszkálta. Az is lehet, hogy volt valami titkos egyezsége velük, nem tudom. Mindenesetre talált magának egy halászcárdát, ami mellett meghúzhatta magát a barátnőjével, és onnan vitte kenuzni az érdeklődő turistákat. S mikor nem volt kit, hát halászott, a maradékot meg eladta a csárdának. Jól ellehetek.

Apa azt mondta, hogy ha sikerülne meggyőzni Csolnakost, adjon nekünk kölcsön három kenut, azzal többszörösen jól járnánk. Igaz, hogy az út hosszabb lenne a kanyargós folyó miatt, de sokkal nagyobb biztonságban lennénk, és gyakorolnunk sem kellene. A folyó vinne, mi csak irányítanánk

a kenukat. Harmadrészt pedig, és ez Apa meg az én szempontomból egyáltalán nem volt utolsó dolog, a folyó egész közel visz el azokhoz a koordinátákhoz, amiket Apa kapott a régi családi kódolással, nagyon reméljük, hogy Bátyótól. A terv tehát megvolt. Lecsorgunk a folyón a találkahelyhez, amilyen közel csak tudunk, és éjszaka egy kis felderítőcsapat elmegy a megjelölt helyre, hátha ott van Bátyó. Vagy legalább egy üzenet tőle. Persze körültekintőnek kell lennünk, mert mindez csapda is lehet.

Hogy ebből az egészből Arnod mennyit látott előre, amikor azt hajtogatta, Csolnakos, Csolnakos, az rejtély maradt. Artur, aki két perccel idősebb nála, nem kommentálta az ötletet, mint máskor szokta, csak bólogatott.

Ellenben amikor tegnap hajnalban felkerestük, Csolnakos sem jó bőrben, sem jó passzban nem volt. Noha a halászcárda a túlsó parton állt, már messziről láttuk, hogy rég lehúzta a rolót. Az innenső parton Csolnakos nője halat sütött roston a szabad ég alatt – meg kell hagyni, nagyon jó illata volt. Én már azzal is beértem volna, ha meghív minket reggelire. Hetek óta nem ettem húst, pláne halat nem, a gombából és a bogyókból meg nagyon elegendem volt. Csolnakos kifakult kockás inget viselt kopott bőrmellénnyel, és bő rövidnadrágban, gumicsizmában cuppogott jobbra-balra a sáros folyóparton. Mosdatlan volt, az állán legalább egy hónapos szakáll. Valószínűleg a kora reggeli látogatás sem növelte a bizalmát irántunk, de kénytelenek voltunk

a drónszünet alatt mozogni. Az idő gyorsan fogyott, így hát Apa belekezdett a mondókájába.

– Szervusz, Csolnakos, emlékszel még rám?

Csolnakos egy ideig nem felelt, tett-vett, és néha oldalról apámra pislogott. Aztán végre kibökte:

– Miért, kellene?

– Tíz éve dolgoztunk együtt. Akkor még a Datanixnél voltam. Kétszer is csónakoztunk veletek.

Csolnakos megvonta a vállát, és tovább szöszölt.

– Mi történt a csárdával, miért zárták be? – próbálkozott tovább apám.

Csolnakos megfordult, és egyenesen apám szemébe nézett.

– Ezért jöttetek ide hajnalban? Hogy ezt megkérdezd?

– Nem. Üzletelni jöttünk. Vagy segítséget kérni. Ahogy tetszik.

– Az első érdekel, a második nem.

– Rendben: kölcsönözni szeretnénk három kenut. Kábé egy hétre. Mennyibe kerül?

Csolnakos felnevetett. A barátnője közben eltűnt valamerre, ezért ő kezdte el forgatni a halakat. Szerintem tökéletesen megsültek, le kéne már venni, de ő csak süti tovább, talán abban a reményben, hogy még evés előtt leráz minket.

– Kölcsönzés. Rendben. Egy napra kenunként kétszáz. Plusz letétbe kérek kenunként ötezret. Visszakapjátok, ha visszahoztatok.

Most Öreg Boki és az ikrek morogtak, Apa meg visszanyelte a nevetést.

– Csolnakos, ennyi pénzt még nem is láttunk egyben, amióta nem lakunk a Városban. Ez rengeteg!

Nekem eszembe jutott, hogy ha volna még fizetésem, a közelben pedig egy bankautomata, akkor kéthavi teljes jövedelmem elengedő lenne most a letétre és a bérre is. De ez már a múlté.

– Én viszont láttam ennyi pénzt, és nálam ez a tarifa. Nem adhatom olcsóbban, mert ha közben turisták jönnek, akkor nincs mit kiadjak nekik.

– De Csolnakos, neked tucatnyi kenud van...

– Mi közöd hozzá?! És ha egyszerre mind a tizenkettőt ki akarja venni egy csoport? És mivel nem jut mindenkinek, lemondanak a csónakázásról! Akkor mi van? Akkor én buktam a bizniszt, az van!

– Ne csináld. Mindannyian látjuk, hogy a csárda bezárt. Nemhogy kocsik, de egy árva lélek sincs itt. A kenuid meg...

Végignézttem a parton heverő kenukon, amiket Csolnakos egy fűzfa alá húzott, és lombos ágakkal takart le. Az ágak már elszáradtak, és látszott, hogy a legtöbb kenut hónapok óta meg sem mozdították.

– És ha... – mukkant meg Öreg Boki, mire Apa egyből megszorította a karját. De már késő volt.

– Ha mi? – csapott le Csolnakos. – Ha elveszitek erővel?

Miért, te azt hiszed, Ema vízért indult, hogy teát főzzön nektek? Vagy pisilni ment? Nézzetek csak hátra!

Tekintetemmel a fák között kezdtem kutatni. A mélyen kivájt folyómeder felső vonulatát dús bokorsor szegélyezte. Annak egyik hézagában pillantottam meg a nőt, Emát, egyik kezében egy íjjal, másikkban egy marék nyílvevesszővel. És nem sokkal odébb egy tízéves forma fiút, egy kisebb, de már felajzott íjjal a kezében.

– Mielőtt egyet lépnél, haver – bökött Csolnakos Öreg Bokira –, a kölyök szívét már átütötte a nyílvevessző!

A kölyök én voltam. Önkéntelenül a mellkasomra tapasztottam a kezem. S arra gondoltam, ki tudja, mi jár most Öreg Boki fejében. Amióta a fia halálhírét hoztam, nagyon megváltozott. Nappal alig hallani a hangját, éjjel, álmában viszont gyakran zokog, néha pedig a saját ordítására ébred. Nem tenném az életemet most az ő kezébe. Csolnakos elégedetten felnevetett.

– Na, erre nem gondoltatok, mi?

Apa elém lép, de közben hol Öreg Bokira, hol Csolnakosra néz. Közben nyugalmat erőltet magára.

– Nem azt akartuk mondani. Mi van, ha olyasmit ajánlunk fel, ami neked is érték lehet? Nézd, Csolnakos, te is, mi is más időket élünk. Lehet, hogy nem a pénz a legfontosabb most...

De Csolnakos hajthatatlan volt.

– Duma, nem érdekel. Még azt sem mondtad meg, honnan jöttök.

– A gombászoktól – válaszolt apám.

– Gombászkolónia már hónapok óta nincsen. Hol laktok?

– Egy barlangban.

– S hogy tudtok ételmet szerezni?

– Csak hajnalban, illetve van egy kis segítségünk...

– Átálltatok?

– Szegény Szomszédhoz? Nem, nem ez a segítség.

Apa ekkor lendületesen lekanyarította a hátáról az egyik fémpajzsot, és épp intett volna Öreg Bokinak és Arturnak, hogy ők is vegyék le az övéket, amikor sivító hang, majd éles koppanás szakította félbe a műveletet. Apa pajzsáról egy rövid nyílvevessző pattant le.

– Geri! – üvöltött Csolnakos. – Csak akkor lősz, ha anyád is lő, ezerszer megmondtam! Ne tartsad felajzva az íjat, mert elfáradsz, és remegni kezd a kezed, és aztán minden kis bizbaszra elengeded. Tedd le azonnal!

A bokrok felől gyereksóhaj hallatszott.

Apa szája széle rángatózott, de nem röhögte el magát, továbbra sem mozdult, csak állt, kezében a pajzsos.

– Megmutathatjuk? – kérdezte végül.

Csolnakos intett, hogy igen. Erre a három férfi összetette a pajzsokat, én meg előhalásztam a zsákból a tükröt, és gyorsan aláillesztettem. Éles bevetésén még nem voltam, de Apa az első naptól megtanította a pajzs használatára.

– Ez meg mi a francra jó?

– Drónok ellen.

– Vízet nem fakaszt a sziklából?

– Tényleg működik – mondta apám sértődöttség nélkül. –

A pajzsok felfogják a lövedékeket, a tükör meg visszafordítja a lézert.

Csolnakos közelebb lépett, és leguggolt a pajzsok mellé. Végighúzta az ujját a golyókkal már nemegyszer megszórt, edzett acélon. Aztán a tükör szélét érintette meg.

– A tükör miből van?

Apa megvonta a vállát.

– Talán proto-neolínium, nem tudom. A csempészeketől vettük, méregdrága volt, de... működik!

– Leszedtetek már valamit?

Apa erre megfordította az egyik pajzsot, és megmutatta rajta a rovásokat.

– Nyolcat!

– Tényleg? Azt a... – Csolnakos még pár másodpercig nézegette a cuccokat, aztán felállt. – Rendben. Megkapjátok a három kenut. Ideadjátok a három pajzsot és a tükröt.

Öreg Boki és Artur is egyből tiltakozni akart, de Apa leintette őket, majd Csolnakoshoz fordult.

– Rendben, de van két feltételem. Ha mi négy dolgot adunk, négyet is kérünk. Süss nekünk halat. Az útra is. És ha visszahozzuk a kenuidat, te visszaadod a pajzsainkat.

– Miért, akkor majd kiszarjátok nekem a halaimat is?

Nagyot röhögött a saját viccén. Egy darabig csak nézett apám arcába. Nem lehetett eldönteni, vajon mi zajlik a fe-

jében. Aztán hirtelen, minden előzmény nélkül kezét nyújtotta.

– Emlékszem rád, Márk. De túl sok szart ettem már. És túl sokan éltek vissza a bizalmammal. Üljetek le.

Mindenki felengedett, Öreg Bokit kivéve, aki odalépett apámhoz, és suttogni kezdett. Apa többször leintette, végül Öreg Boki dühében arrébb rúgott egy követ, majd leült egy nagyobbra a folyóparton. Gondolom, nem szívesen válik meg a pajzsoktól. De hiába, ha Apa a főnök, akkor rá kell hallgatni.

– Gyertek beljebb – szólt ránk ekkor Csolnakos –, mindjárt visszajönnek a drónok, ne vegyenek észre.

Csolnakos a fűzfák alatt olyan sűrű fedezéket alakított ki faágakból, hogy nem lehetett átlátni rajta. Mind behúzódtunk oda, Ema odatett még egy adag halat sülni, egy nagyobb edényben pedig teát, kávékat vagy valami hasonló lötytyöt kezdett kotyvasztani. Noha a gyerekük fiatalabb, mint én, Ema idősebb lehet Anyánál. Hosszú, fekete, elég bozontos haja volt, és koszos, valaha talán kék melegítő meg egy még koszosabb lovaglónadrág volt rajta.

– A tűz nem gond? – kérdezte apám.

– Nem, a Város tudja, hogy itt vagyunk. Néha jönnek, akarnak ezt-azt. De a drónok nem kell meglássák, ha mások is vannak itt, vagy ha eltűnik pár kenu. Főleg miattatok nem.

– És ha jönnek, mit fogsz mondani?

– Az attól függ, mikor jönnek. Ha ügyesek vagytok, két nap alatt elhagyjátok a külső peremet. Ha az után jönnek,

akkor azt mondom majd, hogy valakik éjjel elloptak három kenut. Hm? Odaát nektek már úgymint, nem?

– És ha hamarabb jönnek?

– Hát ne jöjjenek hamarabb.

– És mondd, mi történt a csárdával?

Csolnakos megvonta a vállát.

– Látod: bezárták.

– De miért?

A volt csapatépítő megint a halakat kezdte piszkálni, de apám nem tágított.

– Miért nem akarod elmondani? A város záratta be?

Csolnakos alig észrevehetően bólintott, majd közelebb lépett Apához. A hangját annyira visszafogta, amennyire csak tudta.

– Azt mondták, hogy itt se voltak, jól jegyezzem meg. Beniéket, a családot, akik az egészet üzemeltették, elköltöztették valahova messze. Azt kellene mondanom, hogy tönkrementek, mert nem voltak kliensek. De ez nem igaz. Nagyon is jól ment nekik is, nekem is. Hemzsegték benne az emberek, főleg városiak, akik kijöttek egy kicsit a jó levegőre, a folyópartra, mert ugye messzebb úgyse mehettek. Szerintem az volt a bajuk, hogy túl sokan átjöttek délről, vízummal vagy anélkül, ez zavarhatta őket. És még valami: én nem láttam, ezt Beni felesége mondta, de az egy józan asszony, nem hazudik – azt mondta, egyik éjszaka leszállt ide egy olyan izé, egy Gömb. Pont ide, ahol most beszélgetünk. Egész éj-

jel itt lebegett a víz felett, mintha csak várna valamire. Vagy valakire. Aztán hajnalban fogta magát, és elrepült. Dél felé, érted? Hát mondd meg, érdemes még itt maradni, ha már a Gömb is délre repül?

Apa egy pillanatra rám villantotta a tekintetét. A szívem gyorsabban kezdett dobogni. Lesütöttem a szemem, és közben köveket rugdostam, azt kezdtem figyelni, vajon maradt-e valami nyoma annak, hogy itt járt a Gömböm. Az én Gömböm? Vagy létezik másik is? A mai napig nem tudom.

– Azután zárták be – folytatta Csolnakos. – De hogy ezért-e vagy a déliek miatt, azt nem tudom. Nekem viszont egyre inkább megtetszett ez a hely. A túloldalon, a csárda mellett sokan jöttek-mentek, és gyakran éjjel is felébresztettek minket, hogy miért nincs nyitva, meg ilyenek. Meg aztán két kenumat is ellopták, úgyhogy azt mondtam Emának, jöjünk át ide. Áthoztuk a kenukat meg amink még volt. Azóta vagyunk az innenső parton.